

JĀNIS LEIMANIS

Dzimis 1924. gada 16. jūlijā Valmieras rajona Rencēnos
Mācības: Valmieras Kurlmēmo skolā un Raiņa vakarskolā (1973)

Nedzirdīgo organizācijā no 1946. gada

Darbs: 1953. — 1971. gadā Smiltenes MRD direktors, pēc tam Rīgas MRU Smiltenes iecirkņa vecākais meistars

Sabiedriskie nopelni: Valmieras biedrības dibinātājs un priekšsēdētājs (1947), Smiltenes pirmorganizācijas un Smiltenes biedrības vadītājs, LNB valdes un LNS Domes loceklis, LNB un LNS kongresu delegāts

LNS Goda biedra nosaukums piešķirts 1985. gadā.

Miris 1999. gada 23. maijā

Viņš visiem bija piemērs

Jānis Leimanis savās uzrunās, svarīgākos notikumos klātesot, vienmēr mēdza citēt latviešu izcilo dzejnieku Raini: «Jauniem, kas nezina, veciem, kas aizmirst...»

Šis teiciens spilgti raksturo Jāņa Leimaņa darba un sabiedriskās rosības vadmotīvu — savu tagadni būvēt un nākotni attīstīt, balstoties uz jau sasniegtām un saglabātām vērtībām, kurām jāvieno kopīgai darbībai visu paaudžu nedzirdīgie cilvēki.

Nodibināja Valmieras biedrību

Jānis Leimanis nodibināja Valmieras biedrību un bija arī tās pirmais priekšsēdētājs (1947). Tas bija sarežģīts, grūtību pilns pēckara laiks, biedrībai nebija savu telpu izpostītajā pilsētā. Nācās pieņemt izšķirošu lēmumu un pārceļt mītnes vietu uz Smiltenes biedrību, kuras rīcībā jau bija telpas, tiesa gan — ne visai ērtā, pa pusei neapdzīvotā mājā. Par apvienotās biedru kopas vadītāju tolaik ievēlēja Voldemāru Lagzdiņu.

Darba gaitas

Dažus gadus maizesdarbā pastrādājis Smiltenes sadzīves pakalpojumu kombinātā un apguvis drēbnieka amatu, 1954. gadā uzņēmas direktora darbu Smiltenes mācību un ražošanas darbnīcās. Īsā laikā sakārtoja nolaistās telpas un noregulēja sekmīgu apavniecības, aušanas un šūšanas darba procesu — gan šajā nelielajā uzņēmumā, gan arī vēlākos gados, kad to pievienoja kā iecirkni Rīgas MRU (līdz 1999.g.). *«Sākums vienmēr ir grūts. Toreiz Smiltēnē bija četras nedzirdīgo darbnīcas — aušanas, šūšanas, foto un apavu nozarēs. Aušana notika tumšās telpās ar rokas stellēm. Paši krāsoja die-dziņus. Apavu darbnīcā galvenais bija remonts, ražoja tikai nedaudz jaunus apavus. Jāņa Leimaņa vadībā trīsdesmit gadus no šīm mazām grupiņām tagad izaudzis labs, saliedēts kolektīvs. Visur viņš pielicis savu darbīgo roku, sirds siltumu.»* («Kopsolī», 1984, 7)

Nesavtīgais devums

Bet tā bija tikai daļa no Jāņa Leimaņa lielā un nesavtīgā ieguldījuma nedzirdīgo organizācijas nostiprināšanā gan uz vietas Smiltenes reģionā, gan arī plašākā nozīmē — visā Latvijā.

Jānis Leimanis smilteniešu sanāksšanas reizēs vienmēr centās viņus bagātināt ar jaunām zināšanām — pats daudz lasīja un uzzināto atstāstīja nedzirdīgajiem

ļaudīm, skaidroja notikumus biedrībā, Latvijā, pasaulē, mudināja pašizglītoties, lasīt daiļliteratūru, avīzes un žurnālus. Daudzējādā ziņā viņš bija jaunu ceļu gājējs un saucējs sev līdzī.

Vairāk nekā desmit gadus viņš cīnījās par nedzirdīgo cilvēku tiesībām vadīt auto un savu panāca — arī pats bija to pirmo autobraucēju vidū, kuri 1974. gada Līgo dienā saņēma auto vadīšanas tiesības, bet pirms tam gandrīz 50 gadu vecumā viņš sekmīgi pabeidza Raiņa skolu, iegūstot vidējo izglītību.

Savas nodaļas un Latvijas Nedzirdīgo biedrības valdes sēdēs, LNS Domē viņam vienmēr bija savs noteikts argumentēts spriedums visos jautājumos, ko ar cieņu uzklausa pārējie biedri.

Ilgāku laiku ar viņu kopā strādājusi Smiltenes biedrības vadītāja **Dzintra Herbste**: *«Cita tāda — tik taisnīga, godīga un pašreizējā cilvēka mūsu — Smiltenes biedrībā vairs nav bijis. Leimaņa kungs bija ārkārtīgi atsaucīgs pret nedzirdīgo cilvēku vajadzībām, prata iejusties viņu problēmās un arī tās risināt. Vienmēr solīds, izturēts, uz darbu nāca saposies, kundrs un dzīvespriecīgs. Viņš mums visiem bija piemērs — gan ar savu ārējo, gan iekšējo būtību. Jānis prata visus noskaņot nopietnam darbam un arī aizraut kopīgos pasākumos. Viņš bija humorpilns. Pie kafijas tases pasēžot, trieca jokus, un mēs tā no sirds izsmējāmies. Tāpat kā visus jaunos, viņš arī mani iedrošināja darbam, mudināja mācīties, nosūtīja uz zīmju valodas kursiem Rīgā. Kad bija nepieciešams, daudzus ar savu personisko automašīnu izvadāja, kur palūdza.» B.A.*

Jā, viņš mums joprojām paliek paraugs tam, kā jāstrādā un jāveido attiecības ar nedzirdīgiem cilvēkiem...

